

af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (Liebe) med en Yttring, som gik i den Retning, at det ikke forholdt sig saaledes, men at der sandelig vel kunde være Spørgsmaal om, at disse Forbrydere ikke endnu havde udstaaet deres Straf, idet Loven vel var dateret 30te November 1857, men Overførelsen til Cellesængsel først gik for sig i Begyndelsen af Maret 1860. Det forekommer mig imidlertid, at den ærede Rigsdagsmand ikke saa ganske har været opmærksom paa, at det Tidrum, som ligger imellem Efteraaret 1857 og Begyndelsen af Maret 1860, ikke derfor ophører at eksistere. Jeg maatte maaffee tillade mig at berøre dette Punkt noget yderligere. — Forinden Loven af 30te November 1857 udkom, var den høieste Tid, hvori en Person idømmes Forbedringshuusstraf, i Virkeligheden praktisk 5 Aar, — forsaavidt der i et tidligere Foredrag af mig staaer anført 6 Aar, maa dette enten beroe paa en urigtig Udtalelse fra min Side eller maaffee paa en mindre correct Opfattelse — og først ved Loven af 1857 blev Maximum sat til 6 Aar; det er nemlig vel ganske vist, at man tidligere i visse Tilfælde kunde idømme Forbedringshuusstraf i længere Tid end 5 Aar, men det var for Forbrydelser, der sjældnere forekom, eller for Forbrydelser, for hvilke en senere Straffelov bethdeligt har nedsat Straffen, og for hvilke, saavidt mig bekjendt, de tidligere Dømte alle ere benaadede. Det forekommer mig nu ikkun lidet sandsynligt, om Justitsministeriet, da det i 1860 skulde gjøre Brug af den tilstaaede Bemyndigelse i § 3 af Loven af 1857, netop skulde have overflyttet Personer til Cellesængsel, der vare dømte for flere Aar tilbage, og det forekommer mig fremdeles lidet sandsynligt, selv om man vilde overføre tidligere dømte Forbrydere til Cellesængsel, at Justitsministeriet da netop skulde have valgt dem, der skulde overføres, blandt de Forbrydere, der vare idømte den længstvarige Forbedringshuusstraf; men, selv om det ogsaa var Tilfældet, at Justitsministeren virkelig i 1860 havde fundet det rigtigt at overføre til Cellesængsel Forbrydere, som vare dømte før 1857, og selv om man vilde forudsætte, at Justitsministeriet havde taget Personer, der vare dømte til 5 Aars

Strafarbejde i den sidste Tid, før Loven af 1857 udkom, saa vilde disse Personer dog forinden Begyndelsen af Maret 1860 have udstaaet en saa stor Deel af den dem idømte Forbedringshuusstraf, at Resten, der blev tilbage, vilde kunne blive æquivaleret ved en kortere Tid end 2 Aars Cellesængsel. Det vil altsaa sees, at det ikke er uden Tvivl, naar det er blevet sagt, at der praktisk ikke kunde være Tale om at gribe til nye Foranstaltninger, for at afhjælpe Virkningen af den Uretfærdighed, som maatte være begaaet ifølge Loven af 30te November 1857 i den omhandlede Henseende.

Liebe: Det vil efter min Formening ikke være hensigtsmæssigt at optage og fortsætte Discussionen fra forgangen Dag om disse Punkter, og jeg finder det heller ikke nødvendigt, saameget mindre som de Bemærkninger, den sidste ærede Rigsdagsmand (Klein) anførte, som saabne fra min Side, jo vare fremsatte som betingede og gik ud fra en Forudsætning, som jeg ikke deler, nemlig, at der skeer Uret. — Jeg skal altsaa ikke gaae videre i denne Retning; kun skal jeg, da jeg nu har Ordet, tillade mig at slutte mig til Udtalelsen fra den ærede Rigsdagsmand for Præsts Amts 6te Valgkreds (H. Hage) med Hensyn til den Reservation, der maatte være at tage fra Folkethingets Side i Henseende til det andet Spørgsmaal, der bevægede sig, nemlig Forholdet mellem Domstolene og Administrationen ved Bestemmelsen om qvindelige Forbryderes Overførelse fra Forbedringshuset til Enkeltselle.

Klein: Forsaaavidt det, efter hvad der blev bemærket af den meget ærede Rigsdagsmand (Liebe), der nu satte sig, kunde synes anthdet, at der skulde være noget Urigtigt fra min Side i at være kommen tilbage til et Punkt, hørende til den Discussion, der fandt Sted ved Sagens anden Behandling, maa jeg tillade mig at erindre om, at man her i Salen fik arrangeret en Afslutning af Discussionen kort efter, at den ærede Rigsdagsmand (Liebe) havde udtalt sig, hvorved det blev mig umuligt at svare paa, hvad der da af ham var blevet anført, nemlig at jeg havde udtalt mig factisk urigtigt. Det kan imidlertid ikke være mig